



Debreceni Ítéltábla

Bf.I.758/2025/34.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2026. március 17. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2026. március 19. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 és társai ellen indított büntetőügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2025. szeptember 30. napján kihirdetett 7.B.369/2023/169. számú ítéletét a fellebbezéssel érintett vádlottak tekintetében megváltoztatja.

A szabadságvesztés büntetést Terhelt1 I. r. vádlottnál 4 (négy) évre, Terhelt2 II. r. vádlott esetében 1 (egy) év 6 (hat) hónapra, R. Zs. A. IV. r. vádlottnál 2 (kettő) évre enyhíti.

Egyéb részekben az elsőfokú ítéletet Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. és R. Zs. A. IV. r. vádlottakra nézve helybenhagyja.

A szabadságvesztésbe beszámítja Terhelt1 I. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Terhelt1 I. r. vádlott tényleges tartózkodási helye: Sz.-i Országos Büntetés-végrehajtási Intézet, R. Zs. A. IV. r. vádlotté: vármegye neve Büntetés-végrehajtási Intézet.

A másodfokú ítélet ellen fellebbezésnek már nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Nyíregyházi Törvényszék a rendelkező részben írt ügydöntő határozatában Terhelt1 I. r. vádlottat testi sértés büntetében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] és tártettesként elkövetett garázdaság büntetében [Btk. 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a), d) és e) pont];

Terhelt2 II. r., Terhelt2 István III. r. és R. Zs. A. IV. r. vádlottakat pedig tártettesként elkövetett garázdaság büntetében [Btk. 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a), d) és e) pont] mondta ki bűnösnek.

Ezért Terhelt1 I. r. vádlottat halmazati büntetésül 5 év szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra, Terhelt2 II. r. vádlottat 2 év 4 hónap szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra, Terhelt2 István III. r. vádlottat 2 év, végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett

szabadságvesztésre, R. Zs. A. IV. r. vádlottat – mint visszaesőt – 3 év „börtönbüntetésre”, valamint 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát valamennyi vádlottnál börtönben határozta meg, rögzítve, hogy az I-II-III. r. vádlottak – a III. r. terhelt a végrehajtás elrendelése esetén – legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra, míg a IV. r. vádlott esetében megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható. Terhelt1 I. r. vádlott esetében beszámította a szabadságvesztésbe az általa előzetes fogvatartásban töltött időt. Terhelt2 II. r. vádlottal szemben elrendelte a P-i Járásbíróság 11.Bpk.3../2022/2. számú határozatával kiszabott 10 hónap börtön fokozatú szabadságvesztés végrehajtását. Terhelt2 István III. r. vádlottnál a próbaidő tartamára elrendelte pártfogó felügyeletét. Az eljárás során lefoglalt bűnjelek közül a pulóver lefoglalását megszüntette és a dolgot sértett1 sértettnek rendelte kiadni, míg a bicskát elkobozta. Kötelezte a négy vádlottat egyetemlegesen 94 667 Ft, külön Terhelt1 I. r. vádlottat 1 378 284 Ft bünyügyi költség viselésére.

[2] Az ítélet ellen védelmi fellebbezések bejelentésére került sor.

[3] Terhelt1 I. r. vádlott és védője a garázdaság büntette tekintetében eltérő minősítés, a felfegyverkezve minősítő körülmény mellőzése, illetőleg a büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést (169. számú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal 4-7. bekezdés). A védő a jogorvoslatot a másodfokú eljárásban indokolta részletesen, melyben mindenekelőtt arra kívánt utalni, hogy az I. r. vádlott által okozott sérülés ún. közvetett életveszélyes állapotot eredményezett a sértettnél, annak ellenére, hogy az elkövetéshez használt eszköz szűrőeszköz volt. A szűrt sérülés mélysége és annak következménye nem okozott akut problémát, melyet az orvosi kezelés nyomban megszüntetett, az életveszély közvetett volta pedig a büntetés mérséklésének irányába ható körülmény. További nyomatékos enyhítő körülményként említette, hogy az I. r. vádlott családja közreműködésével igyekezett rövid időn belül sérelemdíj megfizetésével kártalanítani a sértettet, melynek során viszonyukat rendezték, s a sértett meg is bocsátott a vádlottnak, illetve az események során a sértett gyakorlatilag visszalépett az összetűzésbe, e mozzanattal újra generálva a konfliktushelyzetet, és az I. r. vádlott beismerése, cselekményének rögtönös volta szintén enyhítő hatású. E mellett fenntartotta a jogorvoslat további irányát is, utalva arra, hogy álláspontja szerint a garázdaság tekintetében a felfegyverkezett állapot megállapíthatósága kérdéses, nem alapul ellentmondásmentes tényeken, ezért a joghátrány enyhítése mellett e minősítő körülmény mellőzésére is indítványt tett (27. számú másodfokú irat).

[4] Terhelt2 II. r., Terhelt2 István III. r. és R. Zs. A. IV. r. vádlottak, valamint védőjük elsődlegesen felmentés, másodsorban eltérő tényállás és eltérő minősítésmegállapítása, és a büntetés enyhítése érdekében éltek jogorvoslattal (169. jegyzőkönyv 4. oldal 8-15. bekezdés). A védő a jogorvoslat írásban előadott indokolásában Terhelt2 II. r. vádlott védelmében azt emelte ki, hogy védenca következetes, és álláspontja szerint kétséget kizáró bizonyossággal meg nem cáfolt védekezése szerint nem vett részt a sértett bántalmazásában és garázda magatartást sem tanúsított, ezért alapvetően felmentő rendelkezés meghozatalát tartotta szükségesnek. Másodlagosan pedig vitatta, hogy ítéleti bizonyossággal megállapítható lenne a szórakozóhely területén, valamint a felfegyverkezve elkövetett garázda jellegű magatartás, ezért e minősítő körülmények mellőzését, így a köznyugalom elleni bűncselekmény enyhébb formája megállapítását, ezzel együtt pedig lényegesen enyhébb joghátrány, nevezetesen pénzbüntetés kiszabását indítványozta (24. számú másodfokú utóirat).

[5] R. Zs. A. IV. r. vádlott a másodfokú eljárásban új védőt hatalmazott meg védelmének ellátására, aki a bejelentett fellebbezés irányait változtatlanul fenntartotta, elsődlegesen arra hivatkozva, hogy álláspontja szerint az elsőfokon megállapított tényállás

ellentétes az iratok tartalmával, ezért e részbeni megalapozatlanság kiküszöbölését, és helyes tényállás megállapításával a IV. r. vádlott felmentését indítványozta. Érvei szerint a vádlottak nem követtek el semmilyen garázda jellegű cselekményt, ezzel szemben a biztonsági őrök voltak azok, akik őket tetteleg bántalmazták. A vádlottak szórakozóhelyen belüli tevékenysége sem illeszthető a garázdaság törvényi tényállásába. Fenntartotta a jogorvoslat másodlagos, enyhítést célzó irányát is, e körben alapvetően arra hivatkozva, miszerint az elsőfokú bíróság határozatában nem adott számot arról, hogy milyen indokok mentén szabta ki a IV. r. vádlottal szemben a törvényben meghatározott maximális tartamú büntetést, amit eltúlzottnak tartott, utalva arra is, hogy a joghátrány mértéke a határozat belső arányainak sem felel meg. Álláspontja szerint a IV. r. vádlott bűncselekményben betöltött tényleges szerepe, cselekményének tárgyi súlya még a garázdaság elsőfokú ítélet szerinti súlyosabb minősítése esetén sem indokolja a törvényi maximummal egyenértékű szabadságvesztés kiszabását, ezért annak lényeges enyhítésére tett indítványt (másodfokú iratok 26. sorszámú fellebbezés indokolása).

[6] Az ügyészség valamennyi vádlottra nézve tudomásul vette az elsőfokú ügydöntő határozatot (169. jegyzőkönyv 4. oldal 2-3. bekezdés, vármegye neve Vármegyei Főügyészség B.857/2022/93-96., 174. számú elsőfokú irat).

[7] Megjegyzendő, hogy Terhelt2 István III. r. vádlott és védője az ügydöntő határozat meghozatalát követően egyaránt visszavonták a fellebbezéseiket, ekként a törvényszék ítélete a III. r. vádlott vonatkozásában 2025. november 5. napján elsőfokon jogerőre emelkedett (elsőfokú iratok 175. számú utóiratai).

[8] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.371/2025/4. számú észrevételében a vádlottak és a védők perorvoslatát alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezésre okot adó eljárási hibát ugyan nem vétett, ennek ellenére a perrendi szabályokat több alkalommal megsértette, mely az ítélet részbeni megalapozatlanságát eredményezte. Felderítetlenséget jelent, hogy a törvényszék az I. r. vádlott elmeállapotának vizsgálatára egyetlen elmeorvosszakértőt rendelt ki, aki a kirendelő határozatnak megfelelően egyedül készítette el szakvéleményét, holott a terhelt vizsgálatát a büntetőeljárásban két szakértőnek kellett volna végeznie. E szakvéleményt pedig az elsőfokú bíróság felhasználta, megállapításait a tényállás részévé tette. Érvei szerint a törvényszék megsértette a bűnjelek kezelésére vonatkozó rendelkezéseket is, mivel a bűnjelként lefoglalt bicskát nem tárgyletként, hanem az ügyirat részeként kezelte, egyes tanúk kihallgatása során pedig nem adott számukra teljeskörű figyelmeztetést. Ezzel együtt a részbeni megalapozatlanságot másodfokon kiküszöbölhetőnek tartotta, a helyesbítendő tényállás alapján pedig a cselekmények minősítését törvényesnek találta. Álláspontja szerint a kiszabott büntetések mindegyik vádlott esetében méltányosnak tekinthetők, enyhítésükre nincs alap.

Mindezekre figyelemmel arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság tartson tárgyalást, és bizonyítás felvételével szerezzen be az I. r. vádlott vonatkozásában új elmeorvosszakértői véleményt, majd szükség esetén annak megállapításai és az iratok tartalma alapján a tényállást helyesbítse, az elsőfokú határozat lefoglalt bűnjellel kapcsolatos rendelkezését változtassa meg akként, hogy a bicskát – mivel birtoklása nem veszélyezteti a közbiztonságot – R. Zs. A. IV. r. vádlottnak adja ki, rendelkezzen az I. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő további beszámításáról, egyebekben pedig hagyja helyben az ítéletet.

[9] A másodfokú bíróság a védelmi fellebbezéseket a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban Be.) 599. § (1) bekezdés alapján nyilvános ülésen bírálta el. A később kifejtettek miatt az ügyészség által indítványozott bizonyítás felvételét, más elmeorvosszakértői vélemény beszerzését és ezért tárgyalás tartását nem tartotta szükségesnek, ezért az ügyészségi bizonyítási indítványt a 2025. december 8. napján kelt Bf.I.758/2025/7. számú végzésével elutasította.

[10] A nyilvános ülésen a védők az elsőfokú ítélet ellen bejelentett jogorvoslatokat és azok írásban előterjesztett indokait változatlan tartalommal fenntartották, ennek megfelelően a határozat megváltoztatását, és a II-IV. r. vádlottak felmentését, a minősítés megváltoztatását és a felfegyverkezve, illetőleg a nyilvános rendezvényen elkövetés mint minősítő körülmények mellőzését, ezzel együtt pedig a joghátrány lényeges enyhítését tartották indokoltnak.

[11] A fellebbviteli főügyészséget képviselő ügyész szintén fenntartotta az előterjesztett írásbeli észrevételében foglaltakat, mellyel egyezően a tényállás helyesbítését és kiegészítését, a bűnjellel kapcsolatos járulékos rendelkezés megváltoztatását (elkobzás helyett lefoglalás megszüntetés és kiadás), egyéb rendelkezéseit érintően pedig a határozat helybenhagyását indítványozta.

[12] A nyilvános ülésen jelen volt sértett1 sértett felszólalásában megbocsátását hangoztatta, jelezve, hogy kártalanításban részesült és nem haragszik a vádlottakra.

[13] Az utolsó szó jogán Terhelt1 I. r. vádlott hozzátartozói, illetve saját tartós betegségeire, valamint megbánására hivatkozással a büntetés enyhítését kérte, R. Zs. A. IV. r. vádlott pedig elsődlegesen a felmentésére, másodsorban büntetése enyhítésére tett indítványt, jelezve azt is, hogy nem tart igényt a tőle lefoglalt kés kiadására.

[14] A másodfokú bíróság a fellebbezéseket a büntetések enyhítésére irányulóan találta alaposnak, míg egyéb részeiben a jogorvoslatok nem alaposak.

[15] Az ítéltábla – a perorvoslatok okára és irányára tekintettel – a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az 590. § (9) bekezdésére is figyelemmel a fellebbezéssel érintett vádlottakra nézve az azt megelőző eljárással együtt teljeskörűen bírálta felül. A revízió kitért az eljárási szabályok megtartására, az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a cselekmények minősítésére, a büntetéskiszabásra, az indokolás helyességére és az egyéb rendelkezésekre is. A Be. fellebbezési rendszerében is főszabály a teljes felülbírálat. Jelen esetben a védelem támadta a tényállást, a bűnösség megállapítását, valamint a cselekmény jogi minősítését is, ezért korlátozott felülbírálatra nem kerülhetett sor.

[16] A felülbírálat során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást döntően a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a-h) pont], sem olyan súlyos relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) és (2) bekezdés a-d) pont], ami az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, így az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezné. Erre a fellebbezők sem hivatkoztak.

[17] Miként a fellebbviteli főügyészség hibátlanul rámutatott, a törvényszék a bűnjelkezelés során eltért az eljárási szabályoktól. A bizonyítás menetében a bírósági bűnjelkezelőtől bekérte a nyomozás során lefoglalt bicskát (bírósági iratok 29-I. sorszám), amelyet az elkövetés lehetséges eszközeként a tárgyalás során kihallgatott személyeknek bemutatott (38. sorszámú jegyzőkönyv 15. oldal). E tevékenysége perjogi szempontból nem kifogásolható, hiszen a bűnjel tárgyalás anyagává tétele, a tanúk megnyilatkoztatása valóban indokolt volt. Az elsőfokú bíróság azonban a lefoglalt bicskát ezt követően sem küldte vissza a bűnjelkezelőnek, hanem azt az ügyiratban 37. sorszám alatt lefűzött nyitott borítékban tárolta tovább, sőt a másodfokú eljárásra is azzal együtt terjesztette fel az iratokat.

[18] A lefoglalás és a büntetőeljárás során lefoglalt dolgok kezelésének, nyilvántartásának, előzetes értékesítésének és megsemmisítésének szabályairól, valamint az elkobzás végrehajtásáról szóló 11/2003. (V. 8.) IM-BM-PM együttes rendelet (a továbbiakban Rendelet) 1. § (1d) bekezdése értelmében viszont, ha jogszabály eltérően nem rendelkezik, a bűnjel három munkanapon belül tárgyletétbe kell helyezni. A tárgyletétet a hatóság

bűnjelkezelője kezeli. A 9. § (1) bekezdése szerint a tárgyletétbe helyezett bűnjeleket a bűnjelkezelő zárral ellátott hivatalos helyiségben (bűnjelraktárban) őrzi. A (2) bekezdés alapján a bűnjel őrzése során a bűnjelkezelő gondoskodik arról, hogy a bűnjel változatlan (sérülésmentes) maradjon, a bűncselekmény esetleges nyoma róla el ne tűnjön, kicserélni ne lehessen és azonossága könnyen megállapítható legyen.

Látható tehát, hogy a törvényszék eljárása nem felelt meg a bűnjel helyes tárolásával, kezelésével kapcsolatos irányadó jogszabályi rendelkezéseknek. Miután azonban már az iratok felterjesztésére is sor került, a másodfokú nyilvános ülés előkészítése során 2025. december 8. napján az ítéltábla tett intézkedést Bf.I.758/2025/6. szám alatt a bűnjelként nyilvántartott bicska visszaküldésére a Ny.-i Törvényszék Gazdasági Hivatal bűnjelkezelője részére a visszavételezés és a Rendelet 5. § (7) bekezdése és 9. § (1), (2) bekezdése szerinti helyes kezelés érdekében.

[19] Ezen felül a bíróság a tárgyaláson kihallgatott, a vád szerinti cselekmény helyszínét képező nyilvános rendezvényen biztonsági feladatokat ellátó sértett1 (sértett), J. S. Cs., T. T., tanú9, tanú4, tanú8, tanú7 tanúk egyikét sem figyelmeztette a Be. 172. § (1) bekezdése szerinti relatív mentességi jogra, nevezetesen arra, hogy aki magát vagy hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolná, az ezzel kapcsolatos kérdésben a vallomást megtagadhatja (38. számú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 2-44. oldal). Mindez e tanúk esetében azért lehetett volna indokolt, mert az ügyben a vádlottak által előterjesztett érdemi védekezés szerint a biztonsági őrök tettelesen bántalmazták őket, lényegében aktív szerepet vállalva a köznyugalom elleni bűncselekmény elkövetésében. Nyilvánvaló, hogy ezért a cselekmény részlettényeire figyelemmel valamennyi kihallgatandó, biztonsági őrként tevékenykedő tanú esetében fokozott körültekintéssel kellett volna érvényesíteni az önvádra kötelezés törvényi tilalmát, ennek érdekében megadni számukra a szükséges felvilágosítást. A törvényszék fenti eljárása tehát nem mindenben felelt meg a perrendnek, de miután végül egyik tanú vonatkozásában sem merült fel kihallgatásuk során, hogy vallomásukban magukra vagy esetleg hozzátartozójukra terhelő adatokat szolgáltatott volna, mindez nem jelentett olyan súlyú eljárási szabálysértést, amely az említett személyi bizonyítás törvényességét megkérdőjelezte volna. Az egységes gyakorlat érdekében azonban az ítéltábla szükségesnek tartotta ennek a kiemelését.

[20] A fellebbviteli főügyészség fentiek szerint Terhelt1 I. r. vádlott elmeállapota vizsgálatának megismétlését indítványozta formai okból, a másodfokú bíróság azonban arra az álláspontra helyezkedett, hogy az érdemi felülbírálathoz a bizonyítás fellebbezési eljárásban történő kiegészítésére nincs szükség, ezért a más szakértői vélemény beszerzésére irányuló bizonyítási indítványt elutasította. Ennek indokával kapcsolatban előjáróban azt szükséges megemlíteni, hogy a törvényszék amikor az I. r. vádlott tekintetében elmeorvosszakértői vélemény beszerzéséről határozott, erre nézve valóban kizárólag egyetlen szakértőt rendelt ki szakértő3 igazságügyi elmeorvosszakértő személyében a 2025. március 20. napján kelt 7.B.369/2023/117. számú végzésében. A szakértő a kirendelő határozatban foglaltaknak megfelelően szakvéleményét 2025. június 3. napján elkészítette, melyet 2025. június 20-án nyújtott be az elsőfokú bíróságra, ahol 148. sorszám alatt lajstromozták. A törvényszék ezt követően a véleményt a 2025. július 1. napján megtartott folytatólagos tárgyaláson ismertette (151. számú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal), majd – nemleges – megállapításait ítélete meghozatala során felhasználta ([4], [26] bekezdések).

[21] Az elmeorvosszakértő tehát nem vitásan az I. r. vádlott elmeállapotának vizsgálatát követően egyedül adott szakvéleményt, annak ellenére, hogy az igazságügyi szakértői működésről szóló 31/2008. (XII. 31.) IRM rendelet 17. § (1) bekezdése értelmében amennyiben a büntetőeljárásban elmeállapot orvosszakértői vizsgálatára kerül sor, azt két szakértőnek kell végeznie.

[22] A szakvéleményt áttekintve azonban megállapítható, hogy az a büntetőeljárás törvény XXXI. Fejezetében összefoglalt előírásoknak megfelel, figyelemmel a kizárásal, a szakértői vizsgálattal, a szakvélemény előterjesztésével, értékelésével, de a szakértő kirendelésével [Be. 188. § (2) bekezdés, 189. § (1), (4) bekezdés] kapcsolatos törvényi rendelkezésekre is. Az I. r. vádlott tekintetében elkészített elmeorvosszakértői vélemény tehát valóban kisebb eljárási szabálysértéssel került beszerzésre, ez viszont kizárólag olyan relatív hibaként értékelhető csak, ami az elmeállapot vizsgálatát részletező alsóbb szintű keretszabályok körét érintette, de a szakvéleményből, mint a Be. 165. § c) pontjában felsorolt bizonyítási eszközből származó bizonyíték törvényességét nem. Elkészítése nem járt az I. r. vádlott büntetőeljárás jogainak *lényeges* sérelmével, bűncselekmény vagy más tiltott módon való beszerzés pedig értelemszerűen fel sem merül azzal összefüggésben, következésképp a felhasználását érintő, a Be. 167. § (5) bekezdésében írt – az eljárási szabályok súlyos megsértésén alapuló – törvényi akadály nem volt megállapítható, a szakvélemény figyelembevételének nem volt akadálya. Egyébként az elmeorvosszakértői kompetenciába tartozó szakkérdésekre adott válaszokat az eljárás főszemélyei nem is vitatták, a vélemény ismertetése során észrevételeket nem fogalmaztak meg (151. számú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal), ellentétben a szintén ekkor beszerzett pszichológus szakvéleménnyel. Utóbbi kapcsán megjegyzi a másodfokú bíróság, miszerint adott esetben ilyen vélemény sem a büntetőeljárás tárgyát képező cselekmény, sem az I. r. vádlott betegségei miatt nem bírt létjogosultsággal, mert a következetes bírói gyakorlat pszichológus szakértő bevonását általában szexuális indíttatású, súlyosabb erőszakos, esetleg közlekedési bűncselekmények esetén tartja indokoltnak.

[23] A törvényszék az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és nagyrészt megalapozott tényállást állapított meg. Ugyanakkor kisebb mértékű, iratellenességen alapuló részbeni megalapozatlanság észlelhető volt, ezt a Be. 592. § (2) bekezdés c) pontjában írt részbeni megalapozatlanságot pedig a másodfokú eljárásban ki lehetett és ki is kellett küszöbölni (EBH2019. B.9., BH2019. 220). A megalapozatlanság ugyanis nem teljes, hiszen a bíróság megállapított tényállást és nincs szó felderítetlenségről sem, ezért a védelmi érvekkel szemben ténybeli okból nem kerülhetett sor a sérelmezett ítélet megváltoztatására. Ezen túl rögzítendő, hogy a tényállás nem a fő részeiben, hanem csak a fő részeket összekapcsoló ún. átkötő, valóban jelentős, de a vádlotti oldal felelősségét meg nem kérdőjelező tények tekintetében volt részben megalapozatlan.

[24] Az ítéltábla a tényállást ezért a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában írt jogkörében az elsőfokú bíróság által megvizsgált bizonyítékokat érintő ügyiratok tartalma alapján a következők szerint helyesbíti.

[25] Az elsőfokú ítélet [14] bekezdés 2. sorában R. Zs. A. IV. r. vádlott beceneve „Dzsúlió”, nem pedig „Julien”, melyet egyébként a határozat [33] bekezdésében maga az elsőfokú bíróság is a tanúvallomásoknak megfelelően rögzített.

[26] A [19] bekezdés 7. sorában található nyilvánvaló elírást akként indokolt kijavítani, hogy Terhelt2 II. r. vádlott „vérrontás” helyett vérontással fenyegette a 2. számú tanút.

[27] [24] bekezdés 1. sor: sértett1 sértett szűrt sérülésének a *bemeneti nyílása* volt mintegy 2 cm-es szélességű.

[28] A helyesbítéssel a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált és a másodfokú eljárásban irányadó volt a Be. 593. § (3) bekezdésének megfelelően. Az ítéltábla a tényállást részben a személyi bizonyítás anyaga, a IV. r. vádlottat személyesen ismerő, s őt nagyrészt beceneve szerint beazonosítani tudó tanúk, vádlott-társak és maga az érintett terhelt egységes előadásainak megfelelően, illetve a sértett sérülése tekintetében a szakkérdést érintően beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény írásos és dr. B. B. igazságügyi orvosszakértő

meghallgatása során tett egyértelmű megállapításai (nyomozási irat 673. oldal, 85. számú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal 10. bekezdés) alapján módosította, mely bizonyítékokat az elsőfokú bíróság maga is elfogadott, ezért a valósághű tényállás, valamint a cselekmény helyes megítélése érdekében a pontosítás szükségszerű volt.

[29] Az elsőfokú bíróság az ügy helyes eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat megvizsgálta és azokat igen részletesen, egyenként és összhatásukban is a törvénynek, valamint a logika szabályainak megfelelően értékelte. Számba vette a vádlottak védekezését, vallomásaikat, tárgyalási észrevételeiket, mint ahogyan a sértettek tanúvallomását, valamint a cselekményekről közvetlen formában, illetve közvetve információt szerző, a vádlottak, valamint a sértettek viszonyát, kapcsolatát bemutató tanúk vallomásait, a helyszín adatait, az orvosszakértői, elmeorvosszakértői, pszichológus szakértői bizonyítást és a lényeges tárgyi bizonyítékokat, lefoglalással és rendőri intézkedéssel kapcsolatos iratokat is. A ténykérdésekben is igen részletes és alapos indokolással fejtette ki, hogy mely bizonyítékokat talált hitelt érdemlőnek és elfogadhatónak és melyeket nem a tényállás megállapítása során, kitérve külön a védelmi bizonyítási indítvány elutasításának okára ([73] bekezdés). A törvényszék alapos indokát adta, hogy a tényállást elsősorban miért a sértetti oldal tanúvallomásaira alapította a vádlottak által előadottakkal szemben. A közvetlen bizonyítékok a vádlottak tagadása folytán csak részben támasztottak alá az elkövetés egyes körülményeit, ezért az ügyben jelentőséggel bírtak a ténybeli következtetések, azaz egy megállapított tényből a logika törvényei szerint a további tények megállapítása, mely elsőfokú bírósági gondolati folyamat hibátlan és alappal nem támadható a másodfokú eljárásban.

[30] A tényállást sérelmező védelmi fellebbezésekre az ítéltábla kiemeli, hogy a tényálláshoz kötöttség elvi indokát a Be. 167. § (3)-(4) bekezdése adja, mely szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott ereje, a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított és védett a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti, szabad értékelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.). Mindezen elvek érvényre juttatása garantálja az elsőfokú bíróság úgynevezett „ténybírói” jellegét. Ezen elvek a felülbírált ügyben maradéktalanul érvényesültek.

[31] A vádlottak és védők részéről a jogorvoslatok lényegében a bizonyítékok okszerű mérlegelésén keresztül támadták a megalapozott tényállást, mely a tényálláshoz kötöttség folytán az előbbieken kifejtettek értelmében eredményre nem vezethetett. A védelem nem jelölt meg olyan körülményt, nívumot, mely megkérdőjelezné a törvényszék ténykérdésekben hozott döntését, a védők elsősorban azt sérelmezték, hogy a bíróság a vádlottakat terhelő vallomásokat fogadta el s nem a terhelti védekezéseket. Az elsőfokú bíróság e részben szabad meggyőződése és a törvény szerint járt el, álláspontját az objektív bizonyítékok is megerősítették.

[32] Az elsőfokú bíróság kifejezetten nem tért ki rá határozatában, ezért az anyagi jogi kérdések felülbírálatakor az ítéltábla elsődlegesen azt rögzíti, hogy a Btk. 2. § (1), (2) bekezdés alapján a felülbírálattal érintett mindegyik vádlott vonatkozásában az elkövetéskor hatályos büntető törvényt kell alkalmazni, mert az új törvény (a korábbi törvény módosítása) nem eredményez enyhébb elbírálást.

[33] A törvényszék – büntethetőségi akadály hiányában – törvényesen vont következtetést a fellebbezésekkel érintett vádlottak bűnösségére, és cselekményeik minősítése is megfelel az anyagi jogi szabályoknak. Elsőfokú ítéletében valamennyi cselekményrészrt, és valamennyi vádlott cselekvőségét részletesen értékelte és kimerítő indokolással adott számot arról a vonatkozó törvényi rendelkezések felhívásával, hogy milyen szempontok szerint

valósították meg a vádlottak az adott törvényi tényállásokat. Indokaival a másodfokú bíróság egyetértett, nem osztotta egyben a minősítést támadó védelmi fellebbezéseket.

[34] A sértett1 sérelmére elkövetett cselekmény a hasüreget megnyitó, áthatoló szúrt sérülésre figyelemmel közel áll az emberölés büntettének kísérletéhez, de elfogadható az elsőbírósági indokolás, az ítélet megváltoztatásának nem álltak fenn a feltételei. Helyes volt a köznyugalom elleni cselekményt érintő törvényszéki álláspont is, mind a minősítő körülmények, mind az elkövetői minősítés kapcsán. A közös, eszközök birtokában elkövetett bántalmazás során utalni kell rá, hogy ilyen tényállás mellett valamennyi elkövető a súlyosabb eredményért társtettesként felel (BH2016. 265.II.), ennek megfelelően helytálló a garázdaság három okból súlyosabban minősülő alakjának megállapítása mindegyik felülbírálattal érintett vádlott esetében, ami az I. r. vádlott tekintetében a súlyosabb, életveszélyt okozó testi sértés büntettével helyesen valódi anyagi bűnhalmazatot alkot, mert jelen esetben az időben és térben is kiterjedő, más sértettet érintő köznyugalmat sértő cselekmény és az életveszélyt okozó testi sértés miatt nem csak alaki halmazat valósult meg. Összegezve: a minősítés törvényes és változtatást, illetve részletesebb indokolást a másodfokú eljárásban helyes indokai miatt nem igényel, ezért a minősítést kifogásoló védelmi fellebbezések sem foghattak helyt.

[35] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket nagyrészt helyesen feltárta, viszont egyetértve a fellebbviteli főügyészség által kifejtettekkel, valamennyi vádlott vonatkozásában további súlyosító körülményt képez az éjjeli időpontban való megvalósítás, és az, hogy a köznyugalom elleni cselekmény három okból is súlyosabban minősül. Ezen felül szintén súlyosító körülmény a garázdaság büntette tekintetében a társtettesi elkövetés. Az I. r. vádlott védője pedig helyesen utalt rá, hogy az okozott sérülés közvetett életveszélyes jellege viszont enyhítő körülményként jelentkezik.

[36] A másodfokú bíróság a bűnösségi körülményeket ismét áttekintve azok kisebb bővülése mellett arra az álláspontra helyezkedett, hogy a törvényszék által kiszabott szabadságvesztés a másodfokú felülbírálattal érintett mindhárom vádlott esetében a bekövetkezett időmúlásra, különösen pedig a terhükre rótt köznyugalom elleni bűncselekmény büntetési tételére (három évig terjedő szabadságvesztés), továbbá az I. r. vádlottnál még a közvetett életveszély tényére, a másodfokú nyilvános ülésen is jól érzékelhető sértetti megbocsátásra, sérelemdíj fizetésében testet öltő kártalanítási szándékára figyelemmel túl súlyos, és a középértékes bünteteskiszabási szempontoknak valamint a belső arányosság követelményeinek sem felel meg, mely így a joghátrány enyhítését indokolja. Adott esetben nem maradhatott figyelmen kívül, hogy a kizárólag garázdaság büntette miatt büntetőjogi felelősségre vont Terhelt2 II. r. és R. Zs. A. IV. r. vádlottakkal szemben elsőfokon kiszabott büntetések mértéke a II. r. terheltnél jelentősen közelített, a IV. r. vádlott esetében pedig el is érte a törvény különös részében írt maximális tartamot, ami a bűncselekményt szándékegységben megvalósító III. r. vádlott büntetéséhez és feltárható cselekvőségükhöz képest még a visszaeső IV. r. vádlottnál is eltúlzott, a belső arányosság sérelmét jelentette, melyet orvosolni kellett.

[37] Ezért az ítéltábla Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. és R. Zs. A. IV. r. vádlottak szabadságvesztés büntetéseit a rendelkező részben foglaltak erejéig számottevően enyhítette. A védelmi fellebbezések így a joghátrány enyhítésére irányulóan bizonyultak alaposnak. A közügyektől eltiltások mértéke ezzel együtt is arányos a szabadságvesztésekkel, a Btk. 62. § (1) bekezdésében írt tartamon belüli, ezért a mellékbüntetésekben egyik vádlottnál sem változtatott a másodfokú bíróság.

[38] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára, az I. r. vádlott tekintetében a letartóztatásban töltött idő beszámítására, a II. r. vádlottnál a korábbi felfüggesztett szabadságvesztés elrendelését

kimondó, a IV. r. vádlott visszaesői minőségét rögzítő, a lefoglalt bűnjelekre és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezések megfelelnek a törvénynek. Helytálló annak rögzítése is, hogy R. Zs. A. IV. r. vádlott a kiszabott szabadságvesztésből feltételes szabadságra nem bocsátható, e rendelkezés törvényhelye azonban az elsőfokú határozat [67] bekezdésében írtak helyett valójában a Btk. 38. § (4) bekezdés d) pontján alapszik.

[39] Szemben a fellebbviteli főügyészség által kifejtettekkel, a másodfokú bíróság abban is a törvényszékekkel értett egyet, hogy a R. Zs. A. IV. r. vádlottól lefoglalt és bűnjelként kezelt bicska kiadására nem nyílik lehetőség – melyet maga az érintett terhelt nem is kért (31. számú nyilvános ülés jegyzőkönyv 5. oldal 2. bekezdés) –, hanem valóban az elkobzása szükséges. Az említett intézkedés jogszabályi alapja azonban az ítélet [71] bekezdésében felhívott rendelkezés helyett valójában a Btk. 72. § (1) bekezdés a) pontja, figyelemmel arra, hogy az irányadó történeti tények (ítélet [18]-[19] bekezdés), és az alapját képező, az elsőfokú bíróság által helyesen elfogadott bizonyítékok (sértett², az 1. és 2. számú tanú, tanú³, tanú⁵ tanúvallomása) értelmében valamennyi vádlottnál volt kés a cselekmény idején, a bűnjelként nyilvántartott kést pedig az elkövetéshez képest igen rövid időn belül lefoglalta a rendőrhatalóság a IV. r. vádlott által használt autóból (nyomozási irat 99-101., 155-157., 171. lapszám). A lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmára alapított ténybeli következtetés alapján tehát az állapítható meg, hogy a cselekmény helyszínén az elkövetés idején a kérdéses kés is a terheltek birtokában volt, így az elkobzása valóban szükséges.

[40] A kifejtettek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a büntetéskiszabással kapcsolatos részében a Be. 606. § (1) bekezdés alkalmazásával megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helyes indokaira figyelemmel helybenhagyta.

[41] A Terhelt¹ I. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő további beszámítására vonatkozó rendelkezés a Btk. 92. § (1), (2) bekezdésén alapul.

[42] Az I. r. és IV. r. vádlottak megváltozott tényleges tartózkodási (fogvatartási) helyét a másodfokú bíróság a Be.604. § (3) bekezdés c) pontjának előírása folytán rögzítette a bűnügyi iratok tartalma alapján.

[43] A másodfokú bíróság döntése nem ellentétes az elsőfokú bíróság ítéletéhez képest, ezért határozata ellen a Be. 615 § (1), (2) bekezdésre figyelemmel másodfellebbezésnek nincs helye.

Debrecen, 2026. március 19.

Dr. Háger Tamás sk. a tanács elnöke, Dr. Bakó József sk. előadó bíró, Dr. Diószegi Attila sk. bíró

Záradék: A Nyíregyházi Törvényszék 7.B.369/2023/169. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.I.758/2025/34. számú ítéletében írt változtatással Terhelt¹ I. r., Terhelt² II. r. és R. Zs. A. IV. r. vádlottak vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2026. március 19.

Dr. Háger Tamás sk.

